שני שעירי פרק שישי יומא סו:

מסורת הש"ס

אמר רפרם זאת אומרת עירוב והוצאה כו'. אמרינן בפרק אמרו לו (כריתות דף יד.) דרפרם בדותא היא דפריך עליה ודילמא שאני שעיר המשתלח דהכשירו ביום הכפורים בכך אלא דרפרם בדותא היא: **פלוני** מהו לעולם הבא. פרי"מ אנשלוס שבא על פילגשי אביו מהו לעולם הבא מי סבירא לן הא דאמר רב נשים בכתובה וקידושין פילגשים בלא כתובה ובלא קידושין הכי אמרינן בסנהדרין פרק ד"ג (דף כא.) או לא וי"מ ששאלוהו על שלמה מי סבירא לן כרבי יונתן דאמר כל האומר שלמה חטא אינו אלא שעמד ולא היה לבבו שלם כו' כלבב דוד אביו הוא דלא היה מיחטא נמי לא היה חטא הכי אמר בפרק במה יוצאה (שבת דף ט:) ובמוספתא פ"ג דיבמות:

מ) **מהו להציל הכבשה מן הארי.** כלומר בת שבע מיד דוד מי סבירא לן דאמר ר' יונתן במסכת כתובות (דף ט:) כל היולא למלחמת בית דוד גט כריתות כותב לאשתו ואוריה כתב גט לבת שבע מהו להציל הרועה מיד הארי כלומר מהו להציל אוריה מיד דוד מי סבירא לן מולקין כבוד לתלמיד במקום הרב ולא היה מורד במלכות או דילמא אין מולקין ומורד במלכות הוה ע"ל פירוש משום דקאמר ואדוני יואב נ)דקרי ליה ליואב אדוני בפני המלך ופלוגתא היא בפרק יש נוחלין (נ"ב דף קיט:) אם מולקין כבוד לתלמיד במקום הרב או לא:

אמר ליה ר' יוסי תנוח דעתך כו'. וא"ת נס"פ שתי הלחם (מנחות דף ק.) גבי מל להיות יום הכפורים ערב שבת שעיר המיוחס של יום הכפורים מולכין אותו כשהוא מי תניא בגמרא מיפכא רבי יוסי אומר לא בבליים היו כו' עד אמר לו רבי יהודה תנוח דעתך שהמת דעתי ויש לומר מר מאי דשמיע ליה קאמר ומר מאי דשמיע ליה קאמר ר' יהודה קיבל להיות הכהן לא בבליים הן ור' יוסי קיבל להיות הכהן דהתם: רבי

שיהא מזומן עתי ואפילו בשבת עתי ואפי' בטומאה איש להכשיר את הזר פשיטא מהו דתימא כפרה כתיבא ביה קמ"ל עתי ואפילו בשבת למאי הלכתא אמר רב ששת אלומר שאם היה חולה מרכיבו על כתפו כמאן דלא כרבי נתן דאי רבי נתן חלה שאני אמר רפרם אזאת אומרת עירוב והוצאה לשבת ואין עירוב והוצאה ליום הכפורים עתי ואפי' בטומאה למאי הלכתא אמר רב ששת לומר שאם נטמא משלחו נכנס טמא לעזרה ומשלחו שאלו את רבי אליעזר חלה מהו שירכיבהו על כתפו אמר להם יכול הוא להרכיב אני ואתם חלה משלחו מהו שישלחנו ביד אחר אמר להם אהא בשלום אני ואתם דחפו ולא מת מהו שירד אחריו וימיתנו אמר להם יכן יאבדו כל אויביך ה' וחכמים אומרים חלה מרכיבו על כתפו חלה משלחו ישלחנו ביד אחר דחפו ולא מת ירד אחריו וימיתנו שאלו את ר' אליעזר פלוני מהו לעולם הבא א"ל לא שאלתוני אלא על פלוני מהו להציל רועה בבשה מן הארי אמר להם לא שאלתוני אלא על הכבשה מהו להציל הרועה מן הארי אמר להם לא שאלתוני אלא על הרועה ממזר מה הוא לירש מהו ליבם מהו לסוד את ביתו מהו לסוד את קברו לא מפני שהפליגן בדברים אלא מפני שלא אמר דבר שלא שמע מפי רבו מעולם שאלה אשה חכמה את ר' אליעזר מאחר שמעשה העגל שוין מפני מה אין מיתתן שוה אמר לה אין חכמה לאשה אלא בפלך וכן הוא אומר וכל אשה חכמת לב בידיה טוו איתמר רב ולוי חד אמר זיבח וקיטר בסייף גפף ונישק במיתה שמח בלבבו בהדרוקן וחד אמר עדים והתראה בסייף עדים בלא התראה במיתה לא עדים ולא התראה בהדרוקן אמר רב יהודה שבטו של לוי לא עבד עבודת כוכבים שנאמר ויעמוד משה בשער המחנה וגו' יתיב רבינא וקאמר להא שמעתא איתיביה בני ר' פפא בר אבא לרבינא האומר לאביו ולאמו לא ראיתיו אביו אבי אמו מישראל אחיו אחיו מאמו מישראל בניו בני בתו מישראל: וכבש עשו לו כו': אמר רבה בר בר חנה לא בבליים היו אלא אלכסנדריים היו ומתוך ששונאים את הבבליים היו קורין אותן על שמן תניא רבי יהודה אומר לא בבליים היו אלא אלכסנדריים היו אמר לו רבי יוסי תנוח דעתך שהנחת את דעתי: טול וצא: תנא מה שהי צפירא דין וחובי דרא סגיאין: **מתני'** מיקירי ירושלים היו מלוין אותו עד סוכה הראשונה עשר סוכות מירושלים ועד צוק תשעים

גמ' שיהא מזומן. מוכן לכך מתמול: **עתי אפילו בשבת.** עתי בעתו וכמועדו ישמלנה ולא יעבור ואפי' בשבת וטומאה ולקמן מפרש מאי איסור שבת וטומאה שייך בשילוחו דאיצטריך לרבוי: **למאי הלכתא.** מה חילול שבת יש שהולך להתירו לו משום תחומין דרבנן בעלמא ניטמו שגזרו עליהן לאחר מתן תורה: **כמאן.** איצטריך לרבויי דלא כרבי נתן דאמר מי נושא את עצמו הוא ואין בו אלא משום שבות ופלוגתא במסכת שבת(דף לד.): **חולה שאני.** דהשתא לא נושא את עצמו והנושא מחלל שבת: **ואם אומרים.** מדאיצטריך למתני עתי אפילו בשבת איכא למשמע דאין איסור (ג) הוצאה ליום הכפורים דאי יום הכפורים כשבת להוצאה למה לי קרא להתיר משאו בשבת הרי כשאל כחול נמי כשבת דמי וקאמר רחמנא ישלחנו. עירוב כדי נקבא אלא דהא בהא תליא דלא תקיעו חכמים עירובי תחומין אלא בשביל איסור הוצאה שגזרו (ד) מרשות לרשות גזירה משום הוצאה מרשות היחיד לרה"ר: **למאי הלכתא.** מה איסור טומאת מקדש או קדשיו יש בשילוחו שהולך לומר שיתחה את הטומאה: **נכנס טמא לעזרה.** שהכהן (ה) מוטרו לו שם: **יכול להרכיב אני ואפס.** כריח וחזק היה השעיר להרכיב אותי ואתכם עליו לקמן אמרינן אלא היה חפץ להשיב על שאלתם מה אלא שמע מפי רבו: **אהא בשלום אני ואפס.** כלומר מה לכם לשאול על זאת לא אני ולא אתם נזקק לשילוחו: **דחפו.** לנוף ולא מת מהו שיהא צריך לירד אחריו וימיתנו: **פלוני מהו לעולם הבא.** על אדם אחד שאלוהו מה מעשיו בעיניו ויש פוטרים על שלמה בן דוד שאלוהו: **אלא על פלוני.** שמא על אבשלום שאלתוני: **אלא על הרועה.** אם מותר להצילו מפי אחרי: **ממזר מהו לירש.** אם אביו: **אמר להם מהו ליבם.** אשת אחיו שאלתם אותי: **מהו לסוד אם ביאו.** בזמן הזה מי אסור מפני צער מוכרן הבית: אמר להם לא שאלתוני אלא **מהו לסוד אם קברו: לא שהפליגן.** והפריש לדברים אחרים כאדם המתכוין לדחות כשאינו יודע להשיב אלא יודע היה אבל לא אמר דבר שלא שמע מרבו: **שמעשה העגל שוין.** עבודותיו שוות לאיסור מפני מה אין מיתתן שוה שהיו בו שלש מיתות מיתת סייף שימו איש מרבו מיתת מגפה ויגוף ה' את העם (שמות לב) מיתת הדרוקן דכתיב ויזר על פני המים ואמרינן במסכת ע"ז (דף מד.) לא נתכוין משה אלא לבודקן כסוטות בלבות בטן: **ויכה וקיטר.** הן עבודות שחייבין עליהן לע"ז מיתה כדתנן בחרבא מיתות (סנהדרין מ:) שהן בסקילה וכאן בסייף שעדיין לא נתפרשו להן חרבא בחרבא בית דין ונידונו במיתות בני נח שכל מיתתן בסייף כדאמרינן בסנהדרין (דף יג.): **גיפף ונישק.** אין כהן מיתת בית דין כדתנן בחרבא מיתות (שם ס:) אלא בידי שמים נידונו כמגפה: **כל בני לוי.** שכולן בכלל זה: **האומר לאביו ולאמו.** כמעשה העגל לא רציתיו נעשו אחרים עליהם לנקום נקמתו של מקום אלמא אביו ואמו אחיו ובניו עבדו ע"ז: **ומסוך שבולאין.** בני אהרן ישראל את הבבליים היו קורין כל קלי הרגש ושוטי דבר אלא כהוגן על שמם: **תנוח דעתך.** משפחתו היתה מבבל והיה קשה לו הדבר: **מה שהי צפירא דין וחובי דרא סגיאין.** מה מתעכב שעיר זה כאן ועונות הדור מרובין והן עליו: **מתני' מיקירי ירושלים.** מחשובי ירושלים: **עד סוכה הראשונה.** סוכות עשו לו בדרך וכני אדם הולכין לגור שם לפני יום הכפורים שמלוין אותו מסוכה לסוכה:

ל א מי"י פ"ה מהלכות שבועות יו"ד כ"ב הל' יט:
לא ב מי"י שם הלכה מא:
לב ג מי"י שם הלכה מ:
לג ד מי"י שם הלכה מב:

תורה אור השלם

1. כֹּן יֹאבְדוּ כָל אֹיְבֶיךָ יְהוָה וְאֹהֲבָיו כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ בִּגְבֻרָתוֹ וְתִשְׁקֹט הָאָרֶץ אַרְבָּעִים שָׁנָה:
שופטים ה לא

2. וְכָל אִשָּׁה חַכְמַת לֵב בְּיָדֶיהָ טָווּ וַיָּבִיאוּ מְטַוֶּה אֶת הַתְּכֵלֶת וְאֶת הָאַרְגָּמָן אֶת תּוֹלַעַת הַשָּׁנִי וְאֶת הַשֵּׁשׁ:
שמות לה כה

3. וַיַּעֲמֹד מֹשֶׁה בְּשַׁעַר הַמַּחֲנֶה וַיֹּאמֶר מִי לַיהוָה אֵלָי וַיֵּאָסְפוּ אֵלָיו כָּל בְּנֵי לֵוִי:
שמות לב כו

4. הָאֹמֵר לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לֹא רְאִיתִיךָ וְאֶת אַחָיו לֹא הִכִּיר וְאֶת בָּנָיו לֹא יָדָע כִּי שָׁמְרוּ אִמְרָתֶךָ וּבְרִיתְךָ יִנְצֹרוּ:
דברים לג ט

מוסף רש"י

זאת אומרת. מדקתני אפילו בשבת, עירוב והוצאה לשבת ואין עירוב והוצאה ליום הכפורים. דאם יש מיסור היקפא ליה"כ, אמאי איצטריך לרבויי שבת, הא דמי יה"כ יהוא הדין לשבת (כריתות יד.). **עדים והתראה בסייף.** כמספר אנשי עיר הנדחת שהן מרובין (שמות כב ב). **תנוח דעתך.** משפחת ר' יהודה מבבל היתה, לפיכך שמח בדברי ר' יוסי (מנחות ק.).

רבינו חננאל

עתי, ואפי' בטומאה. שאם נטמא נכנס לעזרה ומשלחו. עתי, ואפי' בשבת. שאם חלה השעיר ואינו יכול להלך מרכיבו על כתיפו. ואפי' לר' נתן דאמר החי נושא את עצמו, (לא) [מ"מ] מיבעיא לן [קרא] חולה שני. דחולה כמאן דכפות דמי, ואינו נושא את עצמו וכמשוי הוא. וא"ר יוחנן מודה ר' נתן בכפות, המוציא אדם כפות, כלומר קשור ידיו ורגליו חילל את השבת. ודברי ר' נתן בשבת פ' [המצניע] (ובע"ז) (ובעירובין) פרק [המוצא]. אמר רפרם זאת אומרת עירוב והוצאה לשבת ואין עירוב והוצאה ליום הכפורים. זו השמועה בכריתות פרק אמרו לו שנים אכלת חלב. אמרו על שמועה זו דרפרם ממאי דילמא שני שעיר המשתלח דהכשירו ביום הכפורים בכך. אלא דרפרם בדייתא היא פי' אם בא רפרם לדקדק מיהא דתנן בכריתות א"ר מאיר אם היתה שבת והוציאו חייב, ואמר מדקאי ביום הכפורים וקתני אם היתה שבת. ש"מ דשבת הוא דאפיקיה להוצאה מרשות לרשות אלא אם יערב, אבל יום הכפורים מותר בלא עירוב. ונדחו דבריו. ואסיקנא בכריתות אלא [האין] דאמר רפרם בדייתא היא, כלומר חיצונה [היא] ולא נאמרה בבית המדרש, ולא שנא יום הכפורים אין מוציאין ולא יוצאין בתחומין אלא על ידי עירוב, כדגרסינן בעירובין פרק [בכל מערבין], ותניא אמרו בית הילל לבית שמאי אתם מודים שמערבין לגדול ביום הכפורים, אמרו להם [אבל אמרו] כשם שמערבין לגדול ביום הכפורים כך מערבין לנויר בין ולישראל בתרומה, להודיעך דכולי עלמא מודים ומילתא פשוטה היא שמערבין לגדול ביום הכפורים. וכל מאן דמפרש חילוף זה טעות הן הדברים ביד. שאלו את ר' אלעזר חלה מהו שירכיבהו כו'. וחכמים אומרים חלה מרכיבו על כתיפו. חלה השליח משלחו ביד אחר. דחפו ולא מת ירד ומימיתו. שאלו את ר' אלעזר, אבשלום שבא על פילגשי אביו מהו לעולם הבא. מי סבירא לן הא דאמר רב נשים בקדושין וכתובה, פילגשים בלא כתובה וקדושין. וכן שאלוהו על שלמה מי סבירא לן כר' יונתן דאמר כל האומר שלמה חטא אינו אלא טועה, שנאמר ולא היה לבבו שלם עם ה' אלהיו כלבב דוד אביו, כלבב דוד אביו לא היה מיחטא נמי לא חטא כו', [כדגרסינן בפ' במה] בהמה יוצאה. תוספתא בתחילת יכמות, מהו להציל כבשה. כלומר בת שבע מיד דוד, מי סבירא הא דר' יונתן בפ' כתובות כל היוצא למלחמת בית דוד גט כריתות נותן לאשתו, ואוריה נתן גט לבת שבע. מהו להציל הרועה מיד הארי, כלומר מהו להציל אוריה מיד [דוד], מי סבירא לן חולקין כבוד לתלמיד במקום הרב. ומפני שאמר ואדוני יואב אינו מורד במלכות וניתן להצילו, או אין חולקין כבוד לתלמיד ומורד במלכות הוא, ומסקנא בהו בהני שאילתא. לא מפני שהפליגו בדברים אלא שלא אמר דבר שלא שמעו מרבו לעולם. במעשה העגל רב ולוי. חד אמר זיבח וקיטר בסייף, גיפף ונישק במיתה. בלבו בהדרוקן. וחד אמר מי שהעמידו עליו עדים והתראה בסייף, עדים בלא התראה במיתה, לא עדים ולא התראה בהדרוקן, חולי נפות בני מעיים עד שימות. שבט לוי לא עבד ע"ז. והאי דכתיב ולאביו ולאמו לא ראיתיו וגו', אביו, אבי אמו ישראל, וכן אמו [מן]ישראל. אחיו מאמו בן ישראל, בניו בני בתו מישראל. וכבש עושין לו מפני הבבלים שהיו מתלשין בשעורו כו'. תנא משוך צפירה זו דעיר, וחובי דדרא סגיאין, כלומר, מהו ונא שעיר זה קטן ותשאות הדור מרובין.

גמ' שיהא מזומן. מוכן לכך מתמול: **עתי אפילו בשבת.** עתי בעתו וכמועדו ישמלנה ולא יעבור ואפי' בשבת וטומאה ולקמן מפרש מאי איסור שבת וטומאה שייך בשילוחו דאיצטריך לרבויי: **למאי הלכתא.** מה חילול שבת יש שהולך להתירו לו משום תחומין דרבנן בעלמא ניטמו שגזרו עליהן לאחר מתן תורה: **כמאן.** איצטריך לרבויי דלא כרבי נתן דאמר מי נושא את עצמו הוא ואין בו אלא משום שבות ופלוגתא במסכת שבת(דף לד.): **חולה שאני.** דהשתא לא נושא את עצמו והנושא מחלל שבת: **ואם אומרים.** מדאיצטריך למתני עתי אפילו בשבת איכא למשמע דאין איסור (ג) הוצאה ליום הכפורים דאי יום הכפורים כשבת להוצאה למה לי קרא להתיר משאו בשבת הרי כשאל כחול נמי כשבת דמי וקאמר רחמנא ישלחנו. עירוב כדי נקבא אלא דהא בהא תליא דלא תקיעו חכמים עירובי תחומין אלא בשביל איסור הוצאה שגזרו (ד) מרשות לרשות גזירה משום הוצאה מרשות היחיד לרה"ר: **למאי הלכתא.** מה איסור טומאת מקדש או קדשיו יש בשילוחו שהולך לומר שיתחה את הטומאה: **נכנס טמא לעזרה.** שהכהן (ה) מוטרו לו שם: **יכול להרכיב אני ואפס.** כריח וחזק היה השעיר להרכיב אותי ואתכם עליו לקמן אמרינן אלא היה חפץ להשיב על שאלתם מה אלא שמע מפי רבו: **אהא בשלום אני ואפס.** כלומר מה לכם לשאול על זאת לא אני ולא אתם נזקק לשילוחו: **דחפו.** לנוף ולא מת מהו שיהא צריך לירד אחריו וימיתנו: **פלוני מהו לעולם הבא.** על אדם אחד שאלוהו מה מעשיו בעיניו ויש פוטרים על שלמה בן דוד שאלוהו: **אלא על פלוני.** שמא על אבשלום שאלתוני: **אלא על הרועה.** אם מותר להצילו מפי אחרי: **ממזר מהו לירש.** אם אביו: **אמר להם מהו ליבם.** אשת אחיו שאלתם אותי: **מהו לסוד אם ביאו.** בזמן הזה מי אסור מפני צער מוכרן הבית: אמר להם לא שאלתוני אלא **מהו לסוד אם קברו: לא שהפליגן.** והפריש לדברים אחרים כאדם המתכוין לדחות כשאינו יודע להשיב אלא יודע היה אבל לא אמר דבר שלא שמע מרבו: **שמעשה העגל שוין.** עבודותיו שוות לאיסור מפני מה אין מיתתן שוה שהיו בו שלש מיתות מיתת סייף שימו איש מרבו מיתת מגפה ויגוף ה' את העם (שמות לב) מיתת הדרוקן דכתיב ויזר על פני המים ואמרינן במסכת ע"ז (דף מד.) לא נתכוין משה אלא לבודקן כסוטות בלבות בטן: **ויכה וקיטר.** הן עבודות שחייבין עליהן לע"ז מיתה כדתנן בחרבא מיתות (סנהדרין מ:) שהן בסקילה וכאן בסייף שעדיין לא נתפרשו להן חרבא בחרבא בית דין ונידונו במיתות בני נח שכל מיתתן בסייף כדאמרינן בסנהדרין (דף יג.): **גיפף ונישק.** אין כהן מיתת בית דין כדתנן בחרבא מיתות (שם ס:) אלא בידי שמים נידונו כמגפה: **כל בני לוי.** שכולן בכלל זה: **האומר לאביו ולאמו.** כמעשה העגל לא רציתיו נעשו אחרים עליהם לנקום נקמתו של מקום אלמא אביו ואמו אחיו ובניו עבדו ע"ז: **ומסוך שבולאין.** בני אהרן ישראל את הבבליים היו קורין כל קלי הרגש ושוטי דבר אלא כהוגן על שמם: **תנוח דעתך.** משפחתו היתה מבבל והיה קשה לו הדבר: **מה שהי צפירא דין וחובי דרא סגיאין.** מה מתעכב שעיר זה כאן ועונות הדור מרובין והן עליו: **מתני' מיקירי ירושלים.** מחשובי ירושלים: **עד סוכה הראשונה.** סוכות עשו לו בדרך וכני אדם הולכין לגור שם לפני יום הכפורים שמלוין אותו מסוכה לסוכה:

ג) שבת לה. קמא: [עירובין ק:], ב) כריתות יד., ג) [תוספתא פ"ג ה"ט], ד) [תוספתא יומא פ"ג ה"ט], ה) [טוהר מז:], ו) [נ"י הערוך בתפנה וכן נ"י כ"י מתן וכע"ז מד. ד"ה הרי הוא אומר גרם בתפכרה], ז) [בע"י אמר ר"י אמר שמואל], ח) [ריאמר מי לה' אלי ראיתפו אליו מז:], ט) [ע"ז לא.], י) [בע"י נרסי' נמי אמו אמו מיסבולאן], י) [מגמות ק.], כ) [נ"ל תנוח נמי הכי וכ"ה בגמגמות ק.], ל) [שבת קנב: פסחים לב: סנהדרין ל: מנחות מה. ק.], מ) נ"ל ד"ה עם דלעיל, נ) [שבת מ.].

גליון הש"ס

גמ' מהו לצוד את ביתו. עיין מהרש"ל פס"ב בחידושי אגדות: **שם אלא שפני שלא אמר דבר שלא שמע.** עיין מהרש"ל רפ"ד דברכות בח"ל: **שם** בני בתו מישראל. עיין יומא דף סב ע"ב:

הגהות הב"ח

(א) גמ' שאלו את ר' אליעזר פלוני. נ"ב עי' כנרון ערך פלן הרמשקן: (ב) שם לא שאלתוני אלא על פלוני ופלוני מהו לעזה"ב אמר להם לא שאלתוני אלא על פלוני מהו להציל הכבשה מן הארי אמר להם לא שאלתוני אלא על הרועה מהו להציל הרועה מן הארי אמר להם לא שאלתוני אלא על הכבשה מעזר מה הוא לירש מהו ליבם לסוד את קברו ומהו וכו' לסוד את קברו מהו לסוד את ביתו לא מפני שהפליגן בדברים אלא וכ"ב אמר הכיתב בתוספתא פ"ג דיומא נלה דעל ממזר שאלוהו אי שרי לסוד את ביתו דשמא יש לו לסוד את קברו לסוד אם ביאו לא שפסול הוא לבא בקהל דש"ר הביב מהו לסוד את קברו דכיון שהוא פסול אין עיכון לו כבוד במותו כדי שיהא היכר שזרעו פסול ולא מיירי הכא בשפיכת דם על הקבר בשם ביון מלאותא ר"פ משקין אלא ביתם כיד שיהו עושין לקברים בשם כבוד ופיכ"ש כאן הוא תמוה: (ג) רש"י ד"ה זאת אומרת כו' לשמעם דאין איסור עירוב והוצאה ליה"כ: (ד) **באיר** איסור הוצאה שגזרו בטלטול מרשות לרשות: (ה) ד"ה כהנם כו' שהכהן גדול מוטרו:

תוס' ישנים

אבל מת המשתלח למה שפיך הדם מין אלא נפסל הדם אם יערבו על אחרים יהיה נעלה יותר וקמ"ל (ד) (דהכפה) דבעינן שיעמדו שניהם כריני לענין (ה) דלא יפסל שעיר המשתלח נוסף אלא נפסלת מלינה אם לא היה מי כל כך אבל משום הכבר הדם לא ואמרי דבי ר' יעלי יעמוד מי עד מתי וקוק לחיות מי עד שעת מתן דמים של תכיבו שזה הטעם נמי יצאו משום הכפר הדם בשביל שעיר המשתלח יצא הוצרך לפרש כך כיון (ו) דאסור פירכא קלי כדפרישים. מ"ר: **אם** משמתמה התרומה נטמעין לגוברין. פירש ר"ש נתרמה התרומה (ז) מעטרב שנגנבו לגוברין הוי פי' משום דקשיא לר' אבהו ועל הגבי ועל העתיד לנטות אלמא תורמין על אחוד והכעלים נפערים ואפילו לכתחילה והכא מתיב אותם לשם לא אבדו קודם שנתרמה התרומה מקתמי נטמעין מי ושל כן פי' תורמין על אחוד הייט כגון אלא נודע עדיין שנגנב אבל אם נודע המיב על הבעלים (ח) לעולם ועיד קשה לו כיון דתורמין על אחוד כל שכן על הגבי כיון שאפילו נאבד אחר כך מועיל ואין נראה לי דאם כן הוה ליה למיפלג ולמימר כיון נודע קודם שנתרמה התרומה לנודע אחר כך ועוד דיבמה מאן דכר שמיב ועוד קשה לרבי אבהו על פשטא דמתני' כיון דתנא תורמין על אחוד אפילו אין נודע עדיין כ"ש על הגבי (ט) יכי מיתמא דרשא זו ואין נראה לומר זו ופיפא זו אף זו על כן מפרש רבי שתורמין על אחוד שבא בכר לנטות ביד הנזגרין אם אין אחריות של הבעלים ועל הגבי אפילו לא יבוא לידו בזכר לעולם אחר שנגנב מן הבעלים ופיפא ולאחוד ולא יגיע לנטות ועל העתיד לנטות אלא נגנב כלל עדיין אלא שלנתרמו יוגנב ובכולהו איכא חדא לרשותא וחדא לריבוות על אחוד כיון דריבוות שנאבד מיבעת אחר כך לנטות ועל הגבי דיבוות שפופו לא יגיע ולנטות ובריבוות הוא כעין ועל

מ) דבת. כ) ל"ל מיפסל. נ) ל"ל דאחר. ס) ל"ל קודם שנודע. ע) ל"ל נ"ל. פ) יכי מיתמא דרא ופיפא זו אף זו קמני פל"ל.